

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

*Ερρίκος Ίψεν [Henrik Ibsen]
Αυτοκράτωρ και Γαλιλαίος (Kejser og Galilaer) [απόσπασμα]*

Μετάφραστής: Στ. Στεφάνου

εφ. *Το Άστυ*, Αθήνα
26 Ιανουαρίου 1894, σ. 1-2

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡ ΚΑΙ ΓΑΛΛΙΔΟΣ

ΔΡΑΜΑ ΤΟΥ ΙΒΕΝ

['Ο Αυτοκράτωρ και Γαλλίδατος, είνε έν έν των άριστων δραμάτων του μεγάλου δραματικού της Ντρούγκας Ήβεν. Ή ύπόθεσις, όπως είς δια τα έργα του ποιητού, είνε φιλοσοφική ένδειξις περιπέτειων ψυχολογικών προδημημάτων. 'Ο Αυτοκράτωρ και Γαλλίδατος, είνε ψυχολογική ιστορία του αυτοκράτορος 'Ιουλιανού του Παρθεναίου, εν τή εποχή Ημερομηνίας ε έναν αιώνα, ά σιναι προσωπική έναντιον του Χριστού. Ή ιστορία αυτή αποκλείεται έν δύο μερών, έκαστον των οποίων διακρίνεται έν τίνε πράξει: Ή 'Ανοσιτία του Καίσαρος και ή Δείκναισις 'Ιουλιανού.

Τό άποσπασμα, όπερ δημοσιεύω έν μεταφράσει σήμερα, περιλαμβάνει τό τέλει της θουτικής πράξεως του πρώτου μέρους. 'Ο νεαρός 'Ιουλιανός, όστις έν έσπερασμέν είσιν την Αυτοκρατορίαν, έλαβε την άδειαν παρ ά του αυτοκράτορος Κωνσταντή ένταξασθή έν τή αυλήν. Εξήκουσεν είς 'Αθήνας, και κατόπι έορτήσεν τινος μεταξύ σπουδαστών, καθ' έν έκαστην έορτήν τινος μέσθι έπαινον έν λόγον, επικρατήσθη του πληθύνος, όπως συνελθούσιν μετά του φίλου του Βασιλείου του Καίσαρος, έν τινά θέον περιουσιολογημένη άπό θυρίδας. Κατά τό δόγμα της ήμέρας έβρισαν πλέον έμφο ένιστολά έν Καταπέλασις. 'Ο Βασιλεως έλαβε τονάσθη παρ της έβεληθής του Μακρίνου.

... Πίς μου, τί γράβει άόμν ή Μακρίν;

'Έχει τίποτε άλλο; Μού φαίνεται, έλεγες... Πίς άνόμνας τάς άλλας είδήσεις;

Βασιλεως δ Καίσαρ έλεγε

Παραβδύου. 'Ιουλιανός

Ναι, ναί. Τι έλεγαν; Βασιλεως

Γράβει παρ του Μαξιμου έν τήν 'Έρεσον. 'Ιουλιανός (μετά ζωηρότητος)

Τού θεουργού; Βασιλ: ενος

Μάλιστα, του μυστηριώδους ανθρώπου. 'Έα νέου άνεράν. Αυτήν την φορά έν τήν 'Έρεσον. 'Ολος δ τόπος είνε άνάστατος. Τό όνομα του Μαξιμου έφέστα έν τή χείρ ήλιου. Ή είνε άόμν, ή εύρίσκειται έν νεσπρόν έντιον ναυών με μερικά πνεύματα. Αυτοί οι Χριστιανοί παραβδύου παρασύρουν άπό τά συμβολικά του σημαία και τάς θλασθήσους πράξεις του.

Πίς μου περισσότερα... ό παρακαλώ...

Βασιλεως
Δέν μου λέγει τίποτε περισσότερο παρ ά του. Ή Μακρίν μου γράβει μόνον, ότι διατέλλει έν τή έπανάθη του Μαξιμου, ότι διατέλλει έν τή κράτος της άρχής του Κυρίου. Νομίζω, ότι πρέπει ν'ανακηρύξω φερδρά διατυχημάτια έν αιτίαι των άμαρτημάτων μας.

'Ιουλιανός

Ναι, ναί, ναί! — 'Ακουσε, Βασιλεως, ή άβελή σου πρέπει να είνε βεβαίως στανία γυναικα.

Βασιλεως

Είνε πράγματι τούτο. 'Ιουλιανός

'Όταν μου διαγγίλει τάς έπιστολάς της, νομίζω, έν εύρισκωμαι άπάντων λαμπορδού

γους, τό όποσον παρ πολλού είχον έπιθυμήσει. Πίς μου, σάπεται άόμν νεκροσθη του κόσμου και να ήρην έν τήν ήρημίαν;

Βασιλεως

Τό σάπεται πάντοτε και μετά σταθερότητος.

'Ιουλιανός

'Αθήναι; Αυτή, άπό την όποιαν δέν της λαιπει τίποτε; Αυτή, ή οποια είνε συγχρόνως νέα και όραση; που έχει τόσους θεουργούς να περιμένω, και ή οποια κατέγει—ός γυναικα τουλάχιστον—τόσας γνώσεις! Σάπεται, Βασιλεως, πόνος ήβλα έν τή έβλακα; Τι θα κάμν έν τήν ήρημία;

Βασιλεως

Εσά τό διατήρη. 'Ο άρραβουστατικός της άπέλαση. Τον φρονίζω ως μέλλοντα σάφηνό της, παρ τον όποσον σάπεται έλας της τάς σάφης, και παρ του όποσου έβλαει να φαίνεται άγνή.

'Ιουλιανός

Παρίεργον, πόσους την σήμερα παρέρουν ή ήρημία. 'Όταν γράβω της Μακρίνας, πές της πός κ' έγώ είπες...

Βασιλεως

Τό γνωρίζω, 'Ιουλιανέ, αλλά δέν τό πιστεύω.

'Ιουλιανός

Διατί; Τι γράβει;

Βασιλεως

Σά παρακαλώ, έφρα με... 'Ιουλιανός

'Αν μ' άγαπή, μή μου κρέσθω μή λέβί άρ' ότι σου γράβει!

Βασιλεως (είπων άπό την έπιστολήν)

'Από τό θέλιος. Λιάσει άρχίται άπό δά...

'Ιουλιανός (άναγινώσκει)

«Κάθε φορά που μιλάς δια τον νεαρόν έξάδελρον του αυτοκράτορος, τον όποσον έχεις φίλο, ή φωνή μου γράβει άπό μία μεγάλη χαρά που άναπόδολα.» Ω, Βασιλεως... έ- έκακλόθησε σύ γιά μένα...

Βασιλεως (άναγινώσκει)

«Ή διατήρησε σου παρ της βεβαίωτατος, της πλήρους έμπιστοσύνης, μεθ' ής έβρισαν είς τάς 'Αθήνας, μου έφαινετο ως είχον των χρέων των Παλατιών Ιβραών. Ναι, νομίζω πός είνε ή άδελή, άναποτήσις, όπως διαμνησθή τους άόμνας των ένθικωδ.» Άς τον φυλάξ ή θείς στον πόλεμο πάντοτε.

'Ιουλιανός (του άρπάξει τάς χείρας)

Θέωται! Και αυτή άόμν; Τι λοιπόν έ- έλοι, μή φωνή, άπαιτείται άπό μένα; 'Έχω μιά παρ καμμία άποσπασί να πολεμά τους λένους;

Βασιλεως

Διά πόσον λόγον έλοι οι πιστοί στέρνεται παρ ό άναμένοντες άναποσπασί;

'Ιουλιανός (βηματικόν ένδν κακίτην όπύ την θυρίδα, ίσταται και έφράζει την έπιστολήν)

Άσε μου, Άφρα με να έβω. (άναγινώσκει). «'Ο Θεός να τον φυλάξ στον πόλεμο πάντοτε.» 'Ο, Βασιλεως, έν ήμφοροσκη! Άλλά σιδήνομαι τον έαυτον μου όπως ή Διαβόλος, μεταξύ όρασού και θλάσσης. Τύπος ήλιγνός και άόμνος χωρίς πνεύμα. Πίσε έντοια άναποσπασί είς τάς σφάξας αυτές, αι όποια μου φωνάδουν, άπό άνωτοδών μεχει διαμνά, ότι πρέπει να όσω την Χριστιανισμόν; Πός είνε αυτή ή χριστιανισμόν, ή οποια πρέπει να σωθ. Είνε πλείον του αυτοκράτορος ή πλη είνον του Καίσαρος; Φρονί ότι αι πράξεις των

λίγουν άρκατά μεγαλόμνος; 'Οχι, όχι! Εύρίσκειται πλείον των ίσχυρών και των μεγάλων. — πλείον των μόνων ένθικων άνθρώπων της αύλης, των πλειονών, οι όποια στανίον τον χείρα τους έπάνω είς τάς καίλας των τάς ρουκαμνάς και ελυαρού.

Μήπως ή υβή του Θεού έδημοσγήθη άπό τό τίποτε; ή πλείον των περιουσιών άνθρώπων, πλείον έντιον, οι όποια όπως τό κ' έγώ, έβινον είς τάς πηγές των ένθικων την καλλονή και την σοφία; Μήπως τό πλείον των άνθρώπων μας δέν άπολλίον παρ την άριαν άφ- έρσει, δια την όποια ο αυτοκράτωρ, ή ήθος, ή πηρ ή τόνον είνουός; Και τρά έλοι οι ρουκαμνάτι της βεβουκαμνάς, — όλοζήνοσκη, οι όποια καταπέριονα κατά των ναυών, οι σάφ- ένους τους ένθικωδ και τάς σιουγενίας των ένθικων! Μήπως δια τον Χριστόν; 'Α! ή! κατόπι μονομοχόν δια την διαβόλη των νεκρών. — Ημφοροσκη να έντόρη άπό την Μακρί- ναν να μεθ ίσθί έν έν τήν ήρημίαν παρση νάναζήτρησεν την χριστιανισμόν, πλείον του στυλού, όπως ή άγιος Στυλιθέος στέκαται με την πόδι. Ή μήπως καλλίτερος είς τάς πό- λεις; Τους είς τους φωνάδες της Κωνσταντινουπόλεως, οι όποια άγμάτως έκτενήθησαν με γροθίς, δια να διαρτίονον τό ήρημα και μάθωμαι, έν ή 'Αγία Τριάς σάγεται άπό τρία πρόσωπα ή είνε τρισυμπίετατος! — Πίτον έβ έβαν αλόν ως έπαθολομάν ή Χριστός, ένν καταρχη έν νέου ένι της ήθ; — Άσε μου τούτο, Βασιλεως, με τον φωνή του Διογέ- νους! Φύσεται την σκευήν αυτήν νόστα!

— Πός είνε ή χριστιανισμόν;

Βασιλεως

Ζήτησε την άπάντην ίκέι όπου την εβρί- σκουν, είς έλας τάς έσορής της άδουαρις.

'Ιουλιανός

Μή πράξω τό παγαδί με την έπιστήμη

σου! 'Εάν ήμφοροσκη έβρίσκει με. Ποι ήμφοροσκη να ζήτρη και να εύρω;

Βασιλεως

Είς τάς γραφές των άγιων.

'Ιουλιανός

Πάντοτε ή άπολαυστική αυτή άπάντησις ή βέβηλα— πάντοτε βέβηλα! Όσοι έπρησ έν τον Λιβάνου, τά βια: βέβηλα, βέβηλα, βέβηλα! βέβηλα, βέβηλα, βέβηλα! Πέρα από φωνή! Δέν έχω άνάγη από βέβηλα. 'Έχω ά- νάγη να ήρην, να πώσω σάφης με το ναυαία κατά πρόσωπον. Μήπως τό μέγα του Σουλή τινός καμμία βέβηλα; Δέν τά χρίσθησ έχρί- θα φωνή, ένν όραμα, μία φωνή;

Βασιλεως

Άπομνηστέ τό όραμα και την φωνή του 'Αγούθωνος;

'Ιουλιανός

'Ακατάλητον διατήρημα! Κρησάτε την ήλιον δέν όνομα να ήρηνόσκη. Ήμην ή έλευσική; ή διαβόχης της αυτοκρατορίας, έ- λέγοι. Τίνος αυτοκρατορίας; — Χίλις έφρα- λισί ύπόρχωμ είς τους λόγους αυτούς. Ή μόνον γνωρίζω; Είς τάς 'Αθήνας δέν ύπό- ρχη ή τάφρος των λένων. Άλλά πός; πός; 'Ο! ήφραξή όπως ή Σουλή είς τό σάφης. 'Εάν ή Χριστός έβλη τίποτε άπό έμά, ές ήμφορη καθαρά. Τον διατύλον είς τον τύπον των ήλων.

Βασιλεως

Και έμας είνε γραμμένον...

'Ιουλιανός

Εξήκουσ τί είνε γραμμένον. Όχι είνε γραμ- μένον, έν έν ή έβλα έβλάση. Δέν αίσθησται έν έαυτον σου είς τό άπογοητισμόν και έσπερασθή- τα, ως έν ήρο είς τό καταπέριονα κλείου ναβι- δούστος έν γαλήνη, υλοζήνοσκη μεταξύ της ζωής, της ήραθής, της σοφίας και του κάλ-

λους τῶν ἰθαίων; Χρειάζεται νὰ ἀποκαλύψῃ ἡ ἀποκαλύψῃ νέου πρῶτος. Πρῶτος, λέγω — ὁ καρπὸς ἐστὶν. — Ναί! ἀποκαλύψῃ! Ὡ Βασιλεῦ, ἀνὰ ἡμετέρας μὲν εἰς προσηγορίας σου νὰ ἐναρτῆσθῇ ἐν' ἡμῶν! Φρικώδη θάνατον ἐν ἀνάγκῃ! — Θάνατον! — Ἄ! Ἰλιγγος μὲ καταλαμβάνει εἰς τὴν ἴδιαν τῆς ἀποκαλύψεως αὐτῆς. Ὁ εἰς ἀποκρίτων στήθεσιν εἰς τὸ μέγεθος μου! (Κραεῖ τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν χειρῶν του. Ἀρπάζεται ἐπὶ μακρῶν καὶ εἰς λέγει χαμηλὴ τῆ φωνῇ) Ἀδελφὲ, τὸ εἶχε ληρωμένη αὐτὴ. (Ρίπτει τὸν στήθεσιν χαρμῶν) Ἐν μόνον πρῶτος ἡμεῖς εἰς τὰς ἄθους.

Βασιλεῦς

Τι πρῶτος; Ἰουλιανὲ;
Ἰουλιανὸς

Τὸ ἀρχαῖον κάλλος δὲν εἶνε ἀριστερότερον καὶ ἡ νεότερα ἀλήθεια δὲν εἶνε ἀλιεστερα... (Ὁ σοφὸς Ἀιδάνιος φέρει ταχὺς ἐκ τῆς θυρίδος τῆς ἐξέως πλευρῆς.)

Ὁ σοφὸς Ἀιδάνιος (μακρῶς)

Τὸν συνελθόμενον... τὸν συνελθόμενον...

Ἰουλιανὸς

Ποῦν, ἀγαπητὴ μου ἀδελφεῖ;
Ἀιδάνιος

Ἐπῆσαν εἰς τὴν ἴδιαν τὸν καγ(ῆ)α!
Ἰουλιανὸς

Ἄ! Κανεὶς εὐδωροσ;

Ἀιδάνιος

Ὁ ἔχθρὸς πάσης σοφίας.

Ἰουλιανὸς

Ποῦς, ποῦς λοιπὸν, ε' ἔρωτῶ;
Ἀιδάνιος

Δὲν τὸν γνωρίζεις, ἀδελφεῖ; Δὲν ἤμαθες τὸ νῆα διὰ τὸν Μάξιμον;
Ἰουλιανὸς

Τὸν Μάξιμον; Ὡ! Ἀδελφὴ τὴν καλωσύνην λοιπὸν —
Ἀιδάνιος

Τὸ πρῶτος διὰ ἐτελειώσαν οὕτω μὲ τὸν ἐξηγούμενον αὐτὸν ἐντροπῶν, βῆμα πρὸς βῆμα, μέχρι τρέλλας.

Ἰουλιανὸς

Μὲ ἄλλας λέξεις, μέχρι τῆς ὀφθαλμοσκόπας σοφίας.

Ἀιδάνιος

Μάλιστα, ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ εἰπῇ. Ἀλλὰ τὴν πρῶτον, πρέπει νὰ ἐνεργηθῶμεν καὶ νὰ ἐπισηλωθῶμεν τῆς εὐκαιρίας. Σὺ, ὁ παρ' ἡμῶν μεγάλως ἐκτιμώμενος Ἰουλιανὸς, εἶσαι ὁ καταπληθὺς ἀδελφός. Εἶσαι ἡγετῆρας τῶν αὐτοκράτορας. Ὅλοι οἱ ἀλλοθῆτες εἶσαι τῆς σοφίας ἀλλοθῆτες ἀπὸ ἐπὶ ἰδῶ, ὅπως καὶ εἰς τὴν Νικομήθειαν.

Ἰουλιανὸς

Ἄκουσε, ἀγαθὲ Ἀιδάνιε, ἰσπεὶ δὲν γνωρίζω ἀπὸν ὄνα...

Ἀιδάνιος

Μάθε λοιπὸν ἐπὶ τὸ Μάξιμον ἐξεγέρσθη κα-

θερὰ περὶ τοῦ ἀνεπιμένον, τὸ ὅπου ἀποτελεῖ τὴν βῆσαν τῆς ἡλικαίας του.

Ἰουλιανὸς

Καὶ δ' αὐτὸ τὸν κατηγορεῖ;
Ἀιδάνιος

Εἶπεν ἐπὶ εἰμπορεῖ νὰ διατῆρ τὰ πνεύματα καὶ τὰς οἰκίας.

Ἰουλιανὸς (ἀρπάζει αὐτὸν ἐκ τοῦ μαζοῦ)

Ὁ Ἀιδάνιος!

Ἀιδάνιος

Ὅλοι εἰς τὸ πλοῦτον διηγούοντο ἕνα σφῶρον παραβῆσαν ἱστοριῶν καὶ ἰδῶ (δεικνύει ἐπιστολὴν) ὁ συνάδελφός μου ὁ Εἰσοθέσιος μού γράφει τὰ κατέκαστα...

Ἰουλιανὸς

Τῶν πνευμάτων καὶ τῶν οἰκῶν.

Ἀιδάνιος

Εἰς τὴν Ἐρσσο, ἐσχάτως, ἐν μεγάλῃ συνδρομῇ ἐπαθῶν καὶ ἀντιθέτων, ὁ Μάξιμος ἐξήγαγε τέχνους ἀπγορευμένους, ἐπάνω εἰς τὸ ἀγάλμα τῆς Ἐκάτης. Αὐτὸ ἔγινε εἰς τὸν ναὸν τῆς θεῆς. Ὁ Εἰσοθέσιος γράφει ἐπὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἦτο παρών, ἐπὶ ὁποῖον μάρτυς ἔλυν, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἕως τὸ τέλος. Γύρω τρεῖς γύρω ἐπαπλοῦτο σκότος ἀλλοθῶν ὁ Μάξιμος ἐπῆρσε παραδόξους ἐθροισμούς. Ἐπειτα ἔφθλαν ὄμνον, τὸν ὅπου δὲν ἐνέηκε κανεὶς. Κι' ἡμέτερος εἶπε ὁ μαρμαρῶνος πύργος ἦν ἡμῶν μονάχος εἰς τὴν χεῖρα τοῦ ἀγάλματος.

Βασιλεῦς

Ἀσέθῃς πρῶτος!

Ἰουλιανὸς (πνευστῶν)

Κ' ἔπειτα;
Ἀιδάνιος

Κ' ἔπειτα εἶσαν ἔλοι εἰς τὸ γαλιανὸν καὶ ὤμῶν ῥῶς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀγάλματος ποῦ ἐξωνάουσε καὶ τοῦς ἡμεῖς...

Ἰουλιανὸς

Κατῆνυ;
Ἀιδάνιος

Τοῦς κατέλασαν ἔλους τρέμος. Ὀμῶρσαν ἔλοι νὰ ἐξέλθουν. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοῦς ἔπεσαν ἄρρωστοὶ καὶ καταλήθησαν ἀπὸ παραληρήματα. Ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἴδιος — τὸ πιστεύεις ποῦ, Ἰουλιανὲ; — παρὰ τὴν τύχην τῶν ἰδῶ του ἀδελφῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐξεκλούθησε τὸν ἐπιβάνον, τὸν σκανδαλιστὴν ἄρμον του.

Ἰουλιανὸς

Σκανδαλιστὴ; Ἀποκαλιεῖ τὸν ἄρμον αὐτὸν σκανδαλιστὴ; Δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ ἐξηγῶν εἰς τὸ τέμα πάσης σοφίας; Σχέσις πνύματος πρὸς πνεῦμα —

Βασιλεῦς

Ὡ, ἀγαπητὴ φίλε, πῶς πλανᾶσαι!
Ἀιδάνιος

Λέγω ἐπὶ εἰνε πλῆρον ἡ σκανδαλιστῆς! Τι εἶνε ἡ Ἐκάτης; Τι εἶνε τὸ ἴδιον γυνώσκεις, εἰς τὰ ἔματα τοῦ ἀνεπιγινόμενον ἀνθρώπων; Εἰτύχως δὲν ὄμῶν πλῆρον εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ γέροντος τυροῦ ῥαφῆδου. Ὁ Μάξιμος ἔπερσε νὰ τὸ ἵνοθῃ καλλίτερα αὐτὸ. Μήπως ὁ Πα-

των — καὶ ἡμεῖς ἔλοι κατῆνυ του — δὲν ἔμῶν εἰς ἔλοι αὐτὸ τὸ ῥῶς τῆς γυνώσκεις; Δὲν εἶνε σκανδαλιστῆς, ἔρρα, εἰς τὴν ἐποχὴν μας, νὰ θέλωμεν νὰ καλούμενον μὲ μιστήρια καὶ νερολοθῆ ἔννερα ἔλοι αὐτὸ τὸ θαυμαστὸν οἰκοδομημα, τὸ φαινοῦν, καὶ ἡμπορεῖ μάλιστα νὰ εἰπῶ τὸ ἀμεταλόγητος ἔλκον ἀπὸ γυνώσκεις καὶ ἐξηγῆσαι, τὸ ἴδιον ἡμεῖς, τὸν ἔπονον οἱ φίλοι τῆς σοφίας, τὸ ἴδιον ἡ εχολλῆ, τὸν ὅπου...

Ἰουλιανὸς (ἀδελφῶν)

Χαῖρα, Βασιλεῖ! Βλέπω ῥῶς εἰς τὸν ἄρμον μου.

Βασιλεῦς (περὶ ἄλλων αὐτὸν μὲ τοῦς βροχίλους)

Δὲν ε' ἄρμον. Σὺ πρῶτος σπικτῆ.

Ἰουλιανὸς (ἰπεσομένης βίας)

Κανεὶς δὲν μὲ κραεῖ. Μὴ λακίχης πρὸς κείτρα.

Ἀιδάνιος

Ὡ! Ἴ! παραπροσόν! Φίλε, ἀδελφε, συνάδελφε, ποῦ θέλεις νὰ ὑπάγῃς;
Ἰουλιανὸς

Ἐπει, ἀπὸ ὅπου αἱ ἰδῆς ἀνάπτου καὶ τ' ἀγάλματα χαμογυροῦν!

Ἀιδάνιος

Θὰ τὸ κάμῃς αὐτὸ! Σὺ, ὁ Ἰουλιανὸς,

τὸ ἡ δὲξῃ μας, τὸ ῥῶς μας, ἡ ἐλπίς μας. — ἔλκον νὰ ῥῶς πρὸς τὴν τυροῦν ἴδῃς ἀγῶντος! Μὴ μάλιστα εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ἐποχῆς, ἔρρα, χρεῖς τῆς μεγάλης φῶν; τῆς γυνώσκεις καὶ τῆς ἀγῶντος, τῆς ἰσπῶν, κατὰ τὸς τελευταίους αἰῶνας γρόνους, εἰς τὴν Πάργον καὶ εἰς τὴν Νικομήθειαν, καὶ ἰδῶς ἰδῶ, εἰς τὴν μεγίστην σχολὴν τῶν Ἀθῶν ἀπῆρσαν.

Ἰουλιανὸς

Ὡ Σχολή! σχολή! Μάθε μὲ τὰ βιβλία σου. Μοῦ ἔδειξες τὸν ἄρμον τὸν ὅπου ἀνέξῶν.

(Φέρει ταχὺς διὰ τῆς θυρίδος ἐκτεροῦν).

Ἀιδάνιος

(παραπονοῦν αὐτὸν συγγνώμης διὰ τὸν ἀρμον)

Ὁ νεαρὸς Καλερ εἶνε ἐπιβάνονος διὰ τὴν ἐπιστήμην.

Βασιλεῦς (χαμογρόνους)

Ὁ Καλερ Ἰουλιανὸς εἶνε ἐπιβάνονος καὶ διὰ περισσοτέρον ἀρμον.

Στ. Σπυρίδου